

ע"פ 6913/13 - אסיה נסים טספיה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6913/13

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט מ' מזוז

המערער:

אסיה נסים טספיה

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום
3.9.2013 בת"פ 666-03-13 שניתן על ידי כב'
השופטת ח' הורוביץ

תאריך הישיבה:

ט"ז בכסלו
התשע"ה
(8.12.2014)

בשם המערער:

עו"ד אסף צברי

בשם המשיבה:

עו"ד שרית משגב
גב' ברכה וייס

בשם שירות המבחן למבוגרים:

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ח' הורוביץ) בת"פ 666-03-13 מיום 3.9.2013, בו הושת על המערער עונש של חמש שנות מאסר בפועל, ו-18 חודשי מאסר על תנאי.
2. המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן, בארבע עבירות שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובעבירה אחת של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 וסעיף 29 לחוק העונשין.
3. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 23.4.2012 קשר המערער קשר עם אדם אחר לשדוד סניף בנק. השניים הגיעו יחדיו אל סניף הבנק בחדרה, שותפו של המערער נעמד בכניסה כדי לאבטח את המערער במהלך השוד, ואילו המערער פנה אל דלפק בבנק, מסר לפקידה בבנק פתק שהוכן מראש ושעליו נכתב "זה שוד", והורה לה לתת לו כסף. הפקידה מסרה לו חבילת שטרות כסף ושתי שקיות מטבעות בסכום כולל של כ- 9,200 ש"ח, והמערער ושותפו נמלטו מהמקום. כעבור כ- 8 חודשים, ביצע המערער, והפעם לבדו, 3 מעשי שוד נוספים של סניפי בנק, במהלך תקופה של כ- 3 שבועות. מעשי השוד בוצעו במתכונת דומה, כאשר המערער נכנס לסניף הבנק (בכל פעם סניף אחר), מציג פתק לפקידת הבנק, ודורש לקבל את הכסף. בשניים מהמקרים נכתב בפתק "זה שוד, יש לי אקדח, תני לי את הכסף", ובפעם השלישית, לא נכתב בפתק שיש לו אקדח, אך תוך איום בע"פ שיש ברשותו אקדח. בשלושת אירועי שוד אלה קיבל המערער לידי סכום מצטבר נוסף של כ- 42,000 ש"ח.
4. בגזר הדין עמד בית המשפט על כך כי ריבוי אירועי השוד במקומות שונים בארץ, התכנון והתעוזה שגילה המערער, קשירת הקשר עם אחר והסכום הניכר ששדד, ואשר לא הוחזר – בכל אלה יש לראות כנסיבות מחמירות. מאידך, ציין בית המשפט כנסיבות לקולא, כי המערער לא נקט באלימות ולא השתמש בפועל בכלי נשק כלשהו. בית המשפט עמד גם על כך כי אף שהמערער נעדר עבר פלילי, חומרת העבירה (שוד) וביצועה החוזר 4 פעמים בשינויים קלים, מחייבים ענישה מתאימה, שיהא בה כדי להרתיע. כן עמד בית המשפט על האמור בתסקיר שירות המבחן, אשר סקר את הרקע המשפחתי הקשה של המערער, ואת המצוקה האישית בה היה מצוי שהתפתחה להתמכרות לאלכוהול ולהימורים, אך מאידך צוין שהמערער מתקשה לקבל אחריות על התנהגותו, וכי המלצת קצינת המבחן היא "להטיל עליו עונש מוחשי של מאסר בפועל, שיבהיר לו גבולות המותר והאסור ויצור אצלו הרתעה מתאימה".
- נוכח כל אלה, ובהתייחס לפסיקת בית משפט זה בעבירות בנסיבות דומות, קבע בית המשפט קמא את מתחם הענישה ההולם בין שנה לשלוש שנות מאסר לכל אחת מעבירות השוד, וכן קבע כי כל אחד מאירועי השוד הוא אירוע נפרד המחייב ענישה נפרדת, אך ראה בעבירת קשירת הקשר שקדמה למעשה השוד הראשון כחלק ממעשה השוד שאין מקום לענישה נפרדת בגינו. על בסיס אלה גזר בית המשפט על הנאשם שנתיים מאסר בפועל בגין כל אחד ממעשי השוד, אך הוסיף כי "כדי להשאיר לנאשם פתח של תקווה לא אמצה עמו את הדין וחלק מהעונשים יהיו חופפים". בהתאם לכך קבע בית המשפט חפיפה חלקית של העונשים באופן שהעונש המצטבר שהוטל על המערער היה 5 שנות מאסר בפועל.

5. בא-כוח המערער טען בפנינו כי שגה בית המשפט קמא בקביעת מתחם העונש. לטענתו, רף הענישה

עמוד 2

במקרים בהם מדובר בביצוע עבירת שוד ללא תכנון מוקדם, וללא שימוש בנשק עומד על תקופה של בין שישה חודשי מאסר לשנתיים. עוד נטען כי לא היה תכנון מורכב לעבירות, וכי אופן הפעולה היה חובבני. בהתחשב בנסיבות חייו, ובהתחשב בכך שלקח אחריות על מעשיו ובכך שסיכויי השתקמותו גבוהים, טען בא-כוח המערער כי היה מקום לקבוע את עונשו ברף הנמוך של מתחם הענישה שנקבע.

6. מנגד, ביקשה באת-כוח המדינה לדחות את הערעור. היא ציינה כי המערער חזר על מעשיו ארבע פעמים, לאורך תקופה של כ- 8 חודשים, ואף שכלל את שיטת הפעולה בכך שהוסיף איום בקיומו של אקדח. משכך, לטענתה, לא ניתן לכנות את אופן פעולתו חובבני. עוד נטען כי העובדה שמדובר בארבעה אירועים שונים מפחיתה ממשקלו של העדר העבר הפלילי. באשר למתחם הענישה הראוי הפנתה המשיבה לפסיקה בה הושתו עונשי מאסר דומים לאלה שקבע בית המשפט המחוזי בעניינו.

7. לאחר שעיינו בגזר הדין של בית המשפט המחוזי, בנימוקי הערעור ובתסקירי שירות המבחן, ולאחר ששמענו את הצדדים, לא מצאנו כל עילה להתערב בגזר הדין של בית משפט קמא. כידוע, נקודת המוצא היא שערכאת הערעור לא תתערב בחומרת העונש שקבעה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים, בהם נפלה טעות בגזר הדין של הערכאה הדיונית או ניכרת סטייה של ממש ממדיניות הענישה הראויה (3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009); ע"פ 6453/12 הדרה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (13.5.2013)). המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם המקרים המצדיקים התערבות.

בגזר דינו התייחס בית המשפט לכל מכלול הנסיבות - לקולא ולחומרא - בעניינו של המערער, ונתן משקל ראוי בקביעת עונשו של המערער לכל השיקולים הרלבנטיים. בית המשפט התייחס לנסיבות חייו הקשות של המערער, ולעובדה כי אין למערער עבר פלילי, ואף הקל בעונשו על-ידי קביעת חפיפה חלקית של העונשים כדי "להשאיר לנאשם פתח של תקווה", כמפורט לעיל. כן בחר בית המשפט שלא להשית על המערער קנס ופיצוי.

יש לזכור כי אף שהמערער טוען שפעל תחת השפעת אלכוהול, מדובר בארבעה אירועי שוד נפרדים, לאורך תקופה, ואין מדובר במעידה חד פעמית. בנוסף, נודעת חומרה רבה לעבירת השוד גם מקום שלא ננקטים בפועל מעשי אלימות. בית משפט זה כבר עמד על כך שהעבירות מסוג אלה שביצע המערער אמנם אינן נמצאות ברף החומרה הגבוה של עבירות השוד, אולם הטלת המורא על הנשדד ועצם ביצוע השוד, מחייבים ענישה הולמת (ע"פ 5940/13 ימין נ' מדינת ישראל (7.1.2014)).

8. סוף דבר, מן הטעמים שפורטו לעיל, אנו בדעה כי העונש שהטיל בית המשפט על המערער אינו חורג מרמת הענישה הנהוגה ואף לא מרמת הענישה הראויה, ולפיכך לא מצאנו כל עילה להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא. הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ח בכסלו התשע"ה (10.12.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
